

При прочитанието манифеста, гробната тишина била нарушена отъ императора, който почналъ съ сълзи да плаче като дѣте и обърналъ вниманието на всички присѣтствующи, а слѣдъ прочитанието му, въздухътъ се изпълнилъ съ продължителни „ура“! Солдагитѣ хвъртали високо своитѣ шапки, ловили ги на байонетитѣ си и на всякиго въ лицето неопишима радостъ се забелѣвала.

Когато тишината била въстановена, почнало се молебно пѣние и при произнесенитѣ думи: „преклонше колѣна Господу помолимся“, императора съ високъ гласъ извикалъ: „Баталиони, на колѣни!“ Всички преклонили колѣна тихо и благоговейно, а слѣдъ молебена, императора се обърналъ къмъ своя братъ — Главнокомандующий, силно го пригърналъ и нѣколко пжти цѣлуналъ.

Епископа Павелъ изрѣкълъ къмъ войската едно съответствующе на случая слово, а пъкъ отъ страна на главнокомандующий великий князь Николай Николаевичъ, въ всякой батальонъ, ескадронъ и въ всяка батарея се прочелъ слѣдующия приказъ:

„Стогини години турския яремъ притиска нашитѣ братя християни. Голѣма е тѣхната неволя. Всичко което е склпо за човѣка — святата вѣра Христова, честно име, съ потъ и кръвъ спечеленъ имотъ — всичко това е погазено, осквернено отъ невѣрнитѣ.

Н. И. Вис. Николай Николаевичъ

„Неможаха да се въздържатъ, повдигнаха се противъ угнѣтителитѣ и ето вече двѣ години тече християнска кръвъ; градове и села изгорени; имота разграбенъ; жени и дѣщери обезчестени, а въ нѣкои мѣста всички сж исклани.

„Всичкитѣ залагания на нашия монархъ и на другитѣ държави за подобруване положението на християнитѣ, останахъ безъ успѣхъ.

„Дългото търпѣние на нашия царъ освободителъ се исчерпа.

„Послѣдната царска дума е казана.

„Войната на Турция е обявена.

„Мои войници! намъ се падна честъта да изпълнимъ царската воля и завѣта на нашитѣ прадѣди.